

Zbudi se! In pridi po obali
vitka in nežna. Nasmešek tih
naj se ti v sinjih očeh zrcali,
nasmešek, ki je sijal v moj stih.

Vztrepetala boš, kot si večere nekdanje,
a moja duša bo vrela kot vir,
in tole srce bo čisto, brezdanje,
kot je brezdanja jezerska šir.

Glej, včasi prevzame me bolečina,
da sem brezuma od nje, ko opit.
Takrat sem čudno bolan od spomina,
obenem ničvreden in plemenit.

Mrtva si... In ni te, moja mala,
temen oblak ti zakril je oči.
A meni se zdi, da si le zaspala,
saj čutim te, čutim, tu v meni si.

LOV NA JEZERU

Aco Šopov

Ptica na preži. Lakota.
Čaplja negibna, sklonjena.
Niha gladina jezerska,
modra ko žalost izjokana.

Udar perutnic neusmiljeno
pljusne v modrino stišano.
V kljunu zablisne srebrnkasto
vitko telo raztrgano.

Dan je siv ko umiranje.
Sama sva. Tiha, razmišljena,
vse bolj in bolj umirjena —
slutiva, da se razhajava.